

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu

- Úvodní slovo
- Zprávy z farnosti
- Kronika
- Pro děti
- Vzpomínky na P. Mariana
- Bohoslužby o Velikonocích

Moji milí,

jsme opět na začátku postní doby. Na horizontu vidíme velikonoční události, které se připravujeme prožít. Zdůrazňuje se Ježíšovo zmrtvýchvstání, které jakoby všechno anuluje. Člověk už nemusí myslet na svou minulost, je osvobozen. Je tu člověk nový, bez jakékoli zátěže. Ježíš už zkrátka zvítězil a nám už jen zbývá se radovat. Je to takový soudobý trend. Jak často je novodobý Kristus na kříži vyobrazen jako oslavený, bez ran a hřebů. Nemusíme chodit daleko, jedno takové vyobrazení máme v našem kostele. Katechumenům přitom říkáme, že i když křest smývá všechny osobní hříchy celého života a také hřích dědičný, tak jizvy, rány, následky těchto hříchů jsou stále přítomné. Mají potenciál „přihlásit se o slovo“ i po křtu. Že tedy i po křtu, po osobním zmrtvýchvstání, musíme dále bojovat o dobro, protože stále přetrvává náklonnost ke zlu – hříchu. Proto také Pán Ježíš ustanovil svátost odpuštění hříchů – svatou zpověď.

Myslím, že bychom udělali dobře, kdybychom neuklízeli z našeho zorného pole Ježíšův kříž. Každý máme vyobrazení Pána Ježíše na kříži někde poblíž. V obýváku, v kuchyni, v ložnici. Udělali bychom dobře, kdybychom se na toto vyobrazení co nejčastěji zadívali. Když Pán stál před Pilátem, řekl, že přišel vydat svědectví pravdě. Pilát se zeptal, co že to ta pravda je. Podle mého soudu by se to dozvěděl, kdyby se obtěžoval osobně přijít na popraviště a podívat se. Kristus na kříži je pro nás zrcadlem. Kromě toho, že nám sděluje, jak moc nás Bůh miluje a co všechno je pro nás ochoten udělat, nám také nastavuje zrcadlo. Sděluje nám pravdu o nás samotných. Na kříži měl vlastně viset každý z nás.

Kristův kříž nám ukazuje nejen velikost Boží lásky, ale také obludnost a závažnost každého hříchu. Protože právě kvůli našim hříchům na něm Pán visí.

Pokud máme pocit, že náš život potřebuje jen nějaké malé kosmetické změny a jinak je v pořádku, měli bychom se na kříž dívat o to častěji a déle. Možná se pak budeme schopni před Velikonocemi opravdu dobře vyzpovídat.

Požehnanou postní dobu!

Váš otec Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Postní duchovní obnova

Proběhne v sobotu **21. března** od 9 do 12 hodin, bude zakončena mší svatou. Hlídní dětí bude zajištěno. Rodiče, kteří máte o hlídání zájem, zapisujte, prosím, své děti v sakristii.

■ Příprava na první svaté přijímání

Pro děti i jejich rodiče začne v pátek **10. dubna** příprava na první svaté přijímání. Dále bude pokračovat 17. 4., 24. 4., 15. 5., 22. 5. a 29. 5. vždy od 16 hodin na faře. V neděli 12. dubna při mši svaté v 10.30 budou děti představeny farnosti s prosbou o modlitbu a přijmou požehnání. V neděli **31. května** při mši svaté v 10.30 přistoupí děti slavnostně k prvnímu svatému přijímání. Po dobu přípravy je hlídání mladších sourozenců zajištěno.

■ Velký jarní farní úklid před Květnou nedělí

Uklízet se bude v pátek **27. března** od 14 hodin a v sobotu **28. března** od 8 do 11 hodin. Lze se ale dohodnout i na jiném termínu.

■ Noc kostelů v našem kostele

Akce je naplánována na pátek **29. května** od 18 hodin. Uvítáme nejen vaše nápady a náměty, které by se případně daly uskutečnit, ale i pomoc s organizací.

■ Posvícení

Oslava 32 let od posvěcení kostela proběhne ve středu **17. června** při mši svaté v 18 hodin. Poté bude následovat agapé. Všem pomocníkům již předem děkujeme.

■ Červnový pobyt v Teplicích v Čechách – nejen pro seniory

Od úterý **16. června** do neděle **21. června** 2026 zveme na již tradiční duchovní a poznávací pobyt, tentokrát jsme pro vás vybrali Teplice v Čechách. Ubytování v penzionu Saraya Wellness ve dvoulůžkových pokojích. Plánujeme výlety do okolí, přátelská setkání, duchovní a kulturní program. Cena je cca 4 500 Kč včetně snídaně. Zájemci, hlase se, prosím, v sakristii spolu se zálohou 2 000 Kč. Na všechny se těší P. Vladimír a Lída

■ Komentovaná prohlídka Fantovy budovy Hlavního nádraží

Společenství seniorů srdečně zve v úterý **24. února** na komentovanou prohlídku Fantovy budovy Hlavního nádraží. Sraz ve 13.45 u Fantovy kavárny.

■ ■ BŘEZEN – MĚSÍC KNIHY

■ Informace z farní knihovny

První březnovou neděli **1. března** bude již tradičně možné si během celého dopoledne (po každé mši svaté) přijít do farní knihovny vybrat a zapůjčit knihy z velkého množství duchovní křesťanské literatury. Stále obohacujeme náš knižní fond a máme spoustu nových, zajímavých knížek i pro děti a mládež.

■ Dopoledne s knihou ve farní kavárně – SWAP

Druhou březnovou neděli **8. března** chystáme pro všechny milovníky knih další „knižní SWAP/nedělní dopoledne s knihou“. Během celého nedělního dopoledne (v čase 8.00 – 12.00) bude možné ve farní kavárně odložit a ostatním farníkům nabídnout knihy, které již nevyužijete. Zároveň zveme všechny čtenáře, aby si přišli z darovaných knih vybrat zajímavé tituly, které je možné si zdarma odnést domů.

Ohlédnutí za minulými knižními swapy můžete najít ve zpravodajích č. 141, 142 a 143.

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ NÁVŠTĚVA ANEŽSKÉHO KLÁŠTERA

V listopadu navštívili naši senioři a dvě šikovná děvčata, dcery naší varhanice paní Jůzové, Anežský klášter. Průvodkyně nás krátce seznámila s jeho historií. Byl založen sv. Anežkou Českou, dcerou krále Přemysla Otakara I., pravděpodobně v roce 1231. V klášteře se nachází expozice středověkého a raně renesančního umění Národní galerie v Praze. My jsme se věnovali umění doby Karla IV. Za vlády Lucemburků u nás působili mimořádní malíři a sochaři, jakými byli Mistr Vyšebrodského oltáře, Mistr Theodorik, Mistr Třeboňského oltáře, Mistr Michelské Madony či Mistr Krumlovské Madony. O jednotlivých dílech nám průvodkyně poutavě vyprávěla. Obě dívky se aktivně zapojily do výkladu. O to více jsme vystavená díla všichni obdivovali.

Zdeňka Bajerová

■ ■ MIKULÁŠSKÁ

V podvečer 5. prosince měly děti se svými rodiči již tradičně možnost se sejit s Mikulášem. Tentokrát byly opravdu v hojném počtu, že už ani nezbývalo moc míst k sezení. Na úvod si poslechly několik písniček se zimní a adventní tematikou. Následoval nácvik písně, kterou si připravily pro Mikuláše, až přijde. Netrvalo dlouho a objevil se Mikuláš i se svojí družinou. Nechyběli dva andělé a čert. Mikuláš byl rád, že se dětí sešlo tolik a s radostí si poslechl písničku, kterou mu děti u podia zazpívaly. Ty děti, které byly odvážné, mohly mikulášské družině za drobnou odměnu zazpívat. Následovalo předávání dárečků. V závěru Mikuláš pronesl děkovnou modlitbu a ostatní se mohli přidat. Při modlitbě se čert raději klidil z cesty. Děti byly spokojené, že se s Mikulášem potkaly a těší se opět na viděnou v příštím roce.

■ ■ NÁVŠTĚVA KOSTELA SV. PETRA NA POŘÍČÍ

Letošní první seniorskou vycházkou byla návštěva kostela sv. Petra Na Poříčí.

Poříčí byla osada na břehu Vltavy, která zanikla poté, co bylo Karlem IV. založeno Nové Město pražské. Rozkládala se přibližně na území, jež by se dalo vymezit dnešními ulicemi Na Poříčí a Revoluční třídou, na východě Těšnovem a na severu břehem Vltavy. Osada je připomínána již koncem 10. století. Usazují se zde němečtí kupci. Ve 12. století zde byla postavena románská bazilika. Kolem r. 1200 byl ke kostelu uveden řád německých rytířů, kteří zde založili špitál. Konstancie Uherská, druhá manželka Přemysla Otakara I., odkoupila od německých rytířů nemovitosti, aby založila klášter cisterciáků. Tento její záměr však zde nebyl uskutečněn. Kostel, špitál i polnost věnovala své dceři Anežce, která tady založila řád křižovníků. Křižovníci si postavili nové sídlo u Juditina mostu, avšak kostel sv. Petra a špitál si ponechali. Dodnes je kostel v majetku Rytířského řádu Křižovníků s červenou hvězdou. Dnes má řád 20 členů. Je to jediný rýze český řád.

Kostel je trojlodní. Z původně románského slohu byl několikrát přestavován do gotické podoby. Poslední úpravy jsou dílem architekta Josefa Mockera. Z románského období se zachovala okna s pozůstatky maleb mezi hlavní a jižní lodí a zbytky empory. Interiér kostela je barokní. Na hlavním oltáři je obraz Krista se sv. Petrem od Václava Vavřince Reinera. Na bočním oltáři sv. Floriana je obraz od Jana Petra Molitora, Reinerova žáka. Cenná je i cínová křtitelnice. V levé postranní lodi se nachází malý oltář s ostatkem blah. Karla I. Habsburského. Jeho obraz zde byl slavnostně požehnan 19.10. 2025. (Fotografie a podrobnosti na <https://blog.idnes.cz/kolackovsky/obraz-bl-karla-habsburskeho-v-kostele-sv-petra-na-porici.Bg25100609>).

Vedle kostela se nachází gotická zvonice s bránou a třemi zvony. Ve zvonici pomáhal zvonit i neposedný chlapec Karel Hynek Mácha, který se jednou zranil při pádu z trámy. Žijící na tváři skrýval v dospělosti pod hustým plnovousem. V minulosti kostel obklopoval hřbitov. Pamětní deska vedle chrámového vchodu připomíná, že zde 17. listopadu 1873 uzavřeli sňatek Anna Čermáková a Antonín Dvořák.

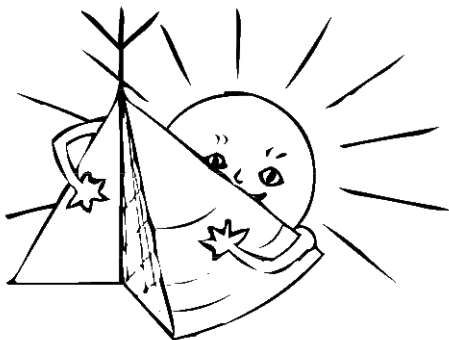
Naproti kostelu se nachází novorenesanční fara od architekta Antonína Wiehla, která je bohatě zdobená sgrafity. I ta patří křižovníkům.

Zdeňka Bajerová

■ ■ ■ PRO DĚTI

Milé děti,

tentokrát je zpravodaj plný vzpomínek na nedávno zesnulého Patera Jana Nepomuka Mariana Klenera z řádu benediktýnů, který v naší farnosti působil více než čtyřicet let. Jak jste si už možná v časopise přečetli, byl velmi milý a hodný, všichni jsme ho měli moc rádi. S ministranty dokonce hrával na plácku před farou fotbal. Zanechal po sobě velkolepé dílo. Postavit kostel a ještě být dobrým knězem, který má rád své farníky, to dokáže jen málokdo.

Když jsem chodila do třetí třídy, přistěhovali jsme se s rodiči a bratrem do Prahy. V naší nové farnosti se na mši svatou lidé scházeli v malé strašnické kapli v budově fary, v dnešním farním sále. Při nedělní mši svaté tam nebylo k hnutí. Často jsem neviděla nic víc než strop, okenní vitráže nebo kůr a pana varhaníka Korejse. Pak žádá farníků přede mnou. Pamatuji si, že na závěr každé mše svaté P. Marian nikdy nezapomněl přidat modlitbu za stavbu nového kostela. Ale stavět kostely za komunismu bylo zakázané. Náš tatínek se pak často doma nevěřícně chytal za hlavu: „Proč se za nový kostel pořád modlíme? Je to fakt šílené a naprosto nemožné.“

Mnohaleté trpělivé modlitby byly za více než 27 let vyslyšeny. Nový kostel byl učiněn zázrak. Nejen náš tatínek, ale většina farníků zakusila sílu vytrvalé modlitby. Jenže to není všechno. P. Marian vychoval i několik skvělých kněží. Jednoho z nich, biskupa Stanislava Přibyla, nedávno papež Lev XIV. jmenoval novým pražským arcibiskupem!

A to si, milé děti představe, že Jeník, tak mu říkala jeho maminka, jako malý kluk onemocněl nevléčitelnou dětskou obrnou a celý život na jednu nohu těžce napadal. Nejen víra a láska k Bohu a lidem, ale také jeho houževnatost a chuť přes svá omezení něco dokázat, jej proměnila v člověka hodného úcty a následování.

Od pátku 6. března do neděle 15. března 2026 se budou v olympijských střediscích Milano, Cortina d'Ampezzo a Val di Fiemme konat paralympijské hry. Soutěží mezi sebou sportovci s trvalým zdravotním postižením pohybu, amputacemi, oslepnutím a mentální retardací. Jejich sportovní úspěchy si určitě zaslouží mnohem větší pozornost a ocenění než zdraví závodníci. Bojují a neřekují. I oni chtějí žít a něčeho v životě dosáhnout. Potřebují k tomu navíc pomoc asistentů i spoustu kompenzačních pomůcek vyrobených přesně na míru. Nemají to vůbec lehké, ale přesto se nevzdávají.

Jejich sportovní zápolení můžete sledovat. V Miláně se bude hrát para-hokej, v Cortině d'Ampezzo budou soutěžit v curlingu na vozíku, v alpském lyžování a snowboardingu, ve Val di Fiemme mají na programu běžecké lyžování a biatlon.

Pro nás všechny je tato událost právě na začátku postu velkou inspirací. Proč? Máme totiž před sebou řadu odvážných a statečných lidí, kteří nám ukazují, že je možné s vytrvalostí překonávat sám sebe. A že si člověk nemá klást malé cíle.

S Boží pomocí začneme radši hned dnes, ať jsme i my ve světě užiteční a prospěšní!

Lída

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Postní katecheze

Na každou postní neděli, letos již od **22. února**, budou děti jako každoročně plnit úkoly, které dostanou při mši svaté. Po splnění úkolů budou děti vyměňovat vystřižené čtverečky za dřívka z postního kříže, a tak symbolicky ulehčovat Pánu Ježíši kříž, který nesl na Golgotu také za nás, za naše hříchy a slabosti. Dřívka nebo aspoň vystřižené papírové čtverečky si pak, milé děti, vezměte s sebou na křížovou cestu na Petřín na Velký pátek, 3. dubna dopoledne.

■ **Deskové hry**

Ahoj, zveme všechny farníky, děti i dospělé, v sobotu **7. března** na hernu deskových her v divadle Miriam. Akce bude od 14.00 do 17.00. Přijít a odejít můžete kdykoli, s sebou můžete přinést svoji oblíbenou hru, jinak budou na místě i hry na půjčení. Kdybyste měli jakékoli dotazy, tak se neváhejte ozvat na tabor@farnoststrasnice.cz. Těšíme se na vás!

■ **Misijní neděle Laetare**

Vyzýváme všechny šikovné pekaře a pekařky, aby pomohli upéci koláčky – opět doma s rodiči nebo babičkami. V neděli Laetare, tj. **15. března**, po skončení každé mše svaté, i po mši svaté v 7 hodin, je pak budeme nabízet u východu z kostela za dobrovolný příspěvek. Výtěžek věnujeme jako každoročně na Papežské misijní dílo dětí „Děti pomáhají dětem“ a na naše adoptované děti z projektu Adopce na dálku, na podporu ugandské holčičky Clementiny Adikin a chlapce Nikolase Wasswu. Za názvem akce „Děti pomáhají dětem“ se skrývá aktivita našich dětí – pečení koláčků a jejich následný prodej. Stojí to čas a nějaké úsilí, ale přispějeme na dobrou věc – pomůžeme chudým dětem. Všem dárcům předem děkujeme.

■ **Křížová cesta s dětmi v kostele**

Setkáme se ve středu **18. března** od 17 hodin v kostele. Děti, připravte si doma nějaké zajímavé ztvárnění jednoho ze zastavení křížové cesty a přineste ho s sebou. Všechno jako každoročně v kostele vystavíme.

■ **Postní svátost smíření pro děti**

Děti se mohou vyzpovídat v týdnu před Svatým týdnem v pondělí 23., v úterý 24. a ve středu 25. března od 17 hodin. Děti přijdou na řadu přednostně.

■ **Křížová cesta na Petříně na Velký pátek**

S dětmi i našimi farníky se půjdeme pomodlit křížovou cestu na Petřín. Sraz bude v 10 hodin u kostela ve Strašnicích nebo v 11 hodin u prvního zastavení Křížové cesty na Petříně. Děti, vezměte si s sebou dřívka, která postupně získáváte za plnění postních úkolů v neděli v kostele při mši svaté. Nebo jen splněné papírky, vyměníme vám je za dřívka. Návrat ke kostelu kolem 13. hodiny. Nezapomeňte na teplé oblečení, případně pláštěnku! Na Petříně to často hodně fouká!

■ **Pouť k Pražskému Jezulátku**

Proběhne letos výjimečně v pondělí **15. června** na poděkování za uplynulý školní rok. Od 16 hodin zde bude P. Karel sloužit děkovnou mši svatou. Sraz před farou je v 15 hodin nebo v 15.50 před kostelem Panny Marie Vítězné v Karmelitské ulici. Po mši svaté dostanou děti, které chodí na náboženství, vysvědčení. Doprovod dětí od strašnické fary a zpět bude zajištěn.

■ ■ PRÁZDNINOVÉ AKCE PRO DĚTI

■ Květnový víkend

Pro květnový víkend je určeno datum **1. 5. – 3. 5.** Místo konání a další informace budou upřesněny.

■ Farní tábor

Je ti 6–15 let a máš volno od **22. 7. – 9. 8.**? Jestli ano, pojď s námi na letní farní tábor do Sulkovce! Můžeš se těšit na nové kamarády a zážitky, na spoustu her, zábavy, výletů a mnohem víc. Stačí vyplnit přihlášku, kterou najdeš na nástěnce v kostele nebo na webu farnosti. Že nikoho ještě neznáš nebo jsou letní prázdniny moc daleko? Nevadí, pořádáme ještě květnový víkend, na který můžeš vyrazit a zažít, jak naše akce fungují a poznat nás jako vedoucí. Už se na všechny moc těšíme. V případě jakýchkoliv dotazů nás neváhejte kontaktovat na emailu tabor@famoststrasnice.cz, telefonicky na čísle 705 120 279, nebo nás oslovte v kostele (naše fotky jsou na nástěnce). Na dotazy rádi odpovíme a vše vyjasníme.

Verča a všichni vedoucí

■ ■ ■ VZPOMÍNKY NA P. MARIANA

Spolu s několika dalšími ministranty jsem se zúčastnil zádušní mše za P. Mariana Klenera. Tohoto rozloučení se zúčastnilo mnoho Strašnickáků, vesměs starších lidí, kteří tudíž alespoň část svého života spojili třeba jen při bohoslužbách s naším milým Otcem Marianem.

Úžasným kázáním se s P. Marianem loučil ten nejpovolanější, který s ním prožil téměř celý svůj dosavadní život – otec biskup Stanislav, který zároveň celebroid celou mši svatou. Promluva byla založena převážně na osobních vzpomínkách na P. Mariana a na událostech, které formovaly jeho život od útlého dětství. Byla velká zásluha P. Mariana, že se bratr Stanislav stal knězem, později i biskupem.

Obdivoval jsem, jak noblesně otec Stanislav kázal, byla to pro něho jistě velice emotivní chvíle. Přesto bych se rád podělil s Vámi, kteří budete číst tyto řádky i o něco, co jste nemohli slyšet...

Po konci obřadů v kostele jsme my ministranti spolu se všemi kněžími vyprovázeli P. Mariana z kostela k přistavenému automobilu. Po závěrečném rozloučení a obřadu, kdy již byla rakev uložena do automobilu, „šel“ kropáč s kropenkou z rukou jednoho kněze za druhým. Takto se osobně s P. Marianem loučili. Otec Stanislav stál na posledním schůdku mezi dveřmi kostela. V okamžiku, kdy se automobil pomalu rozjížděl, řekl otec Stanislav v několika větách dvě myšlenky, které na tvářích většiny z nás přítomných vyloudily úsměv: 1. „Celý život jezdil trabantem a poslední pozemskou cestu absolvuje mercedesem.“ 2. „Svého trabanta Marian pojmenoval Michal. Čas se svým Michalem trávil nejen za volantem, ale prováděl si většinou sám i opravy. Neváhal si lehnout pod auto třeba i v klerice.“

Když se zamyslím nad průběhem celého rozloučení s P. Marianem, nabývám dojmu, že se jednalo o výjimečnou SLAVNOST, kterou si P. Marian za svůj život zasloužil.

■ Vzpomínka na Otce Mariana

Při vzpomínce na Otce Mariana se mi vybaví 4. duben roku 1986, kdy nás oddával ve strašnické kapli. Byla to poslední pracovní sobota za doby bývalého režimu. Ještě než začal vlastní obřad, tak otec Marian laskavě, jak bylo jeho zvykem, přesvědčoval malého varhaníka, který byl velmi nervózní, neboť se jednalo o jeho první hraní: „Stando, neboj se, to dáš!“ Dopadlo to velmi dobře.

Kdo by si byl tenkrát pomyslel, že se tento klučina stane jednou pražským arcibiskupem!

Jeho laskavost se projevovala i během svatě zpovědi. Nikdo k ní nechodí podle mě rád, protože se trochu obává, jaká bude reakce kněze na sdělené hříchy, ale zde to bylo úplně něco jiného. Z kulatého obličejce člověka s bílým vousem se dívaly vždy laskavé oči, takže hříšník se svým způsobem na toto setkání těšil.

Pro tohoto kněze platilo po celý jeho život: Vždy s čistou duší, s radostnou tváří a dobrým srdcem!

Bohuslav Z.

■ Divadelní vzpomínka na otce Mariana

Svou vzpomínku zaslala paní Mgr. Elena Strupková, bývalá ředitelka Divadelní společnosti Petrklíč. V letech 1999–2010 tato společnost profesionálních herců hrála v našem Divadle Miriam pravidelně.

Provoněný sál Divadla Miriam, otec Marian v roli Jiřího Reynka vytahuje z trouby umístěné na jevišti báječný jablečný koláč podle receptu Suzanne Renaud, francouzské manželky grafika a básníka Bohuslava Reynka. Herci jej rozdávají na konci představení natěšeným divákům. Otec Marian však na jevišti kromě hnětení těsta v inscenaci režiséra Jana Nebeského také čte velmi pozorně povídky Reynkovy a jiných autorů. Tak to je jedna z mých mnoha milých vzpomínek na otce Mariana.

Jak k tomu vlastně došlo?

Před rokem 2000 hrála naše profesionální divadelní společnost Petrklíč v prostorách kaple strašnické farnosti inscenaci „Když počal Bůh“. Po představení nás otec Marian oslovil s nabídkou: „Nechcete tady mít stálou scénu?“ Dlouho jsme neváhali. Jeho nabídka byla velkorysá a upřímná, o čemž jsme se mohli stále znovu a znovu přesvědčovat. Otec Marian, tak jako jeho bratr, který nějakou dobu pracoval jako osvětlovač na profesionální scéně, divadlo opravdu miloval. Nejvíce ze všeho ho v divadle těšilo sedět v kukani nad hledištěm a svítit, občas i pouštět různé zvuky a hudbu. Tím ale jeho pomoc nekončila.

Umožnil nám přestavět jeviště, aby mělo profesionální parametry, pomáhal nám s výrobou scény a rekvizit. Díky jeho pomoci se nám podařilo po krátké době vybudovat v prostoru kaple skromnou profesionální scénu, pro kterou otec Marian navrhl jméno Miriam. Vystupovali zde i známí herci z jiných pražských divadel. V představení Návštěvník to byli Petr Kostka a Petr Pelzer z Národního divadla. Jak byli překvapeni, když před začátkem představení přišel otec Marian, požehnal jim a dal jim křížek na čelo. Trochu zaražení tímto požehnáním pak na jeho přání: „Zlomte vaz!“ odpověděli v divadelním žargonu: „Čert tě vem!“ To byl pro změnu zaražen otec Marian. Postupně si na tento rituál všichni zvykli a

hercům to vždy vyloudilo úsměv na tváři. Když otec Marian někdy v divadle nebyl, jeho požehnání nám chybělo.

Takových vzpomínek mám hodně nejen já, ale každý, kdo se v divadle Miriam objevil. Při vzpomínce na něj mě vždy zaplaví pocit vděčnosti a lásky.

Elena Strupková

Na podzim roku 2001 hrál otec Klener v představení Divadla Miriam „Jeden den, jedna noc – Reynkové v Petrkově“. V své roli ztvárnil Jiřího Reynka, partnerem na jevišti mu byl herec Karel Hlušíčka, který hrál jeho bratra Daniela. Na snímku jsou zleva: Karel Hlušíčka a Ester Janečková, otec Marian Nepomuk Klener, herečka Lucie Trmíková a hudebník Libor Mašek.

Fotografoval Bohdan Holomíček.

■ Jak jsme s P. Marianem a jeho maminkou putovali do Říma

Ve svatém roce 1975 mne a mého bratra Pavla P. Marian pozval, abychom jeho a jeho maminku doprovázeli na pouti do Říma. Cílem naší cesty bylo kněžské svěcení bratra P. Mariana.

V tomto milostivém létě papež sv. Pavel VI. dne 29. června při slavnosti apoštolských knížat sv. Petra a sv. Pavla vysvětil na kněze 365 jáhnů z celého světa. Mezi kandidáty kněžství byl tehdy jako jediný Čech bratr P. Mariana, Václav Bernard Klener (†2003), benediktýn z exilového Emauzského kláštera v Nursii.

Svatý otec sloužil mši svatou na náměstí před bazilikou sv. Petra. Slavnostní bohoslužba začínala v podvečer, byl horký letní den. Nikdy nezapomenu na radostnou duchovní atmosféru této slavnosti, na které byly přítomny desetitisíce věřících. Jedině Bůh ví, kolik milostí jsme tehdy všichni od něj přijali.

Nakonec Vám napíšu příhodu, která dokresluje dění před bohoslužbou. Paní Klenerová, maminka P. Mariana, přicházela na náměstí v doprovodu P. Cyrila Stavěla, převora kláštera v Nursii. Když došli k oddělení pro čestné hosty, narazili na zábranu, protože vešli špatným vchodem. Pořadatelé je nechtěli proto pustit dál. P. Cyril jim řekl: „Komunisti z Československa pustili tuto maminku na svěcení jejího syna a vy byste ji nepustili na její čestné místo?“ Vzal paní Klenerovou do náruče a přenesl ji přes zábranu na druhou stranu na její místo, které jí právem náleželo. Pořadatelé paní Klenerovou přijali a již nic nenamítali.

Poznámka na vysvětlenou pro mladší generaci: V těch letech bylo cestování do západních zemí velmi omezené. K cestě bylo třeba získat tzv. výjezdní povolení a devizový příslib – finanční částku z banky v západní měně, což bylo dost nesnadné získat.

Na této naší cestě s P. Marianem jsme se seznámili s několika skvělými kněžími, kteří žili v Itálii v exilu, protože se nemohli kvůli politické situaci u nás vrátit do vlasti, ačkoliv po tom toužili.

Po primici P. Bernarda v Nursii jsme s P. Marianem a jeho maminkou putovali po stopách sv. Benedikta na Monte Cassino a také za sv. Františkem a sv. Klárou do Assisi. Dojeli jsme až do San Giovanni Rotondo, kde na hrobu sv. otce Pia sloužil P. Marian mši svatou. Vzpomínky na zážitky z těchto míst nám zůstávají v srdci dodnes. Můj bratr Pavel později řekl: „Tato pouť významně ovlivnila naši životní cestu za Kristem.“ (Bylo nám tehdy 25 let.)

S vděčností Bohu a P. Marianovi děkuji a vzpomínám na vše, co pro naši rodinu a naši farnost vykonal. Bůh ať mu dá věčnou odměnu.

J. K.

■ P. Marian v Janských Lázních

Již od svých školních let jezdil P. Marian pravidelně na rehabilitační léčení do Janských Lázní, protože jako dítě prodělal dětskou obrnu, s jejímiž následky se statečně potýkal celý život. V květnovém čísle měsíčníku Lázně uvnitř (2004, květen 2004, str. 40, sestavila Antonie Hofmannová) se dočteme o řadě osudů obdivuhodných osobností z řad pacientů, mezi nimiž měl otec Klener řadu přátel. Jen jemu je věnována kapitola s názvem Jeníček – Obilní klas. Z ní vybíráme alespoň pár momentek.

Při jednom svém pobytu uprosil v dětské léčebně Grand službu ve vrátnici s prosbou, že by se rád prošel chodbou, která mu je tolik známá. Místo školní třídy zde byl dětský klub. „Sestři, tady jsem chodil do školy a seděl asi v této lavici. Jednou jsem byl vyvolán z básničky a holka za mnou mi špatně napovídala. Dostal jsem špatnou známku... Jak se to jen tady změnilo,“ posteskl si.

...

Jednou čekal venku na děti, které zakončovaly procházku v jeskyňce Lásky pod kostelem. Jeníček tam taky nenápadně vklouzl a z kapsy vytáhl malý zpěvníček plný národních písniček. „Sestřičko, mohu jednu zazpívat?“ Dostal souhlas s úsměvem a hned dětem nabídl, ať si nějakou písničku vyberou... Toto koncertování setu pak často opakovalo.

...

Byl velmi společenský. Jednou přišel ke starší sestře, ke které měl důvěru, a požádal ji, zda by u ní v jejím bytě mohl oslavit Vánoce. „Nyní, když je 25. června?“ „Ano, za půl roku budou zas nové Vánoce. Přinesl bych jednu větev z lesa, ozdobil papírky a koupil jsem již

svíčku.“ Sestra se rozesmála a přikývla. A byly tyto letní Vánoce docela pěkné, zpívala s Jeníčkem celou hodinu koledy.

...

Tvrdil, že lázně jsou jeho druhým domovem, rád si tu zazpíval. Čas plynul a v červnu pod Petřínem v kostele Panny Marie Vítězné u Pražského Jezulátka oslavil svou primiční mši svatou. U oltáře stál již bez hole, protože předtím podstoupil ještě jednu operaci, která se zdařila. Jako mladý schopný farář se dostal v Praze do Strašnické farnosti. Kostel tu není. Farníci po něm touží už mnoho let. I parcela tu je a trochu peněz. Národ dostal dar svobody a otec Klener chce realizovat stavbu nového kostela. Je to dlouhá, nesnadná cesta. Ale jeho vytrvalé modlitby proráží nebesa.

Dnes tu září jediný nový kostel Prahy v celé kráse. Byla to dlouhá, těžká cesta ve spolupráci s mnoha dobrými lidmi. Mládež ráda zpívá píseň *Bárka*. Líčí se v ní, jak Ježíš nabízí rybářům vstup na loď, aby byl lov bohatý. Koho vybere na společnou plavbu? Tentokrát jednoho z obrnářů, kterého si již připravoval v Janských Lázních. Je jím P. Jan Nepomuk Marian Klener ve Strašnicích.

■ Pár momentek z mého života spjatých s otcem Marianem

Otec Marian oslovil a duchovně doprovázel mnoho lidí. Uvádíme i jednu anonymní, redakčně mírně zkrácenou vzpomínku.

Když se P. Marian stal knězem ve Strašnicích, byly mi tři roky. Představuji si, jak mě táta veze v kočárku a potkáváme otce Mariana. Otec se na mě usměje, promluví pár slov s rodiči, pochválí mě, jaká jsem hezká, máma je vděčná a usmívá se... (Tak nějak to asi mohlo být.)

Je zajímavé, že v té době, když jsem se narodila, pracoval nedaleko v Mitasce i pater Kohlíček. A tak si představuji, jak se spolu s otcem Marianem tajně scházejí a modlí se za děti a mládež... tudíž i za mě, později i za mého bratra Jana.

Naši rodiče byli nevěřící, stejně jako celá naše rodina, nikdy jsem nechodila na náboženství, ale přesto jsem od malička přemýšlela o Bohu, o tom, co bude po smrti. Ptala jsem se na to mámy. To už jako nebudu? Byla jsem z toho smutná. Máma mě chtěla potěšit, a tak řekla: Neboj se, až zemřeš, bude z tebe kytička. To měla asi z těch Broučků. Na chvíli mě to uklidnilo, ale pak jsem řekla: Jo, ale pak přijde kráva a sežere mě – a byla jsem smutná ještě víc. V létě jsme jezdili na hory. Byl tam kříž a na něm Pán Ježíš. Z jedné strany kříže stála Panna Maria a z druhé strany svatý Jan. Bylo vidět, že toho na kříži mají oba velmi rádi a že jsou nešťastní, že tam visí. A tak jsem si říkala, proč ho nesundají z toho kříže? Pokaždé když jsme přijeli na hory, tak jsem se šla na ten kříž podívat. A pořád ta stejná otázka. Proč mu nepomůžou? Zeptala jsem se mámy, kdo to je? A máma řekla, to je ten, kterého poznali podle lámání chleba. Podle lámání chleba se dá někdo poznat? Takové divné odpovědi mi dávala máma.

Anebo takhle vzpomínka: na Vánoce jsme zpívali koledy. Táta hrál na housle a my jsme zpívali. Jedna koleda mně pořád ležela v hlavě. Zpívalo se v ní: Ty, jenž všechněm oděv dáváš, samos nahé a nic nemáš, děťátko. Další nesmysl. Léta ubíhala a pak jsem se vyučila cukrářkou.

Po vyučení jsem pracovala s Pavlem Šimkem. Byl mladší než já a vychovával ho právě pater Kohlíček. Byl horlivým apoštolem. Ten mi zodpověděl všechny moje otázky a já uvěřila v Boha. Bylo to dost silné. Začala jsem také apoštolovat. Ale protože jsem nic nevěděla o komunistech a o jejich pronásledování věřících, nedávala jsem si pozor a úplně veřejně

jsem přesvědčovala asi nějakou postiženou dívku, která tam myla nádobí, že existuje Bůh. Chtěla jsem ji vzít do kostela, ale nedošlo k tomu. Stala jsem se nakonec pečovatelkou v Holešovicích.

Začala jsem také chodit k otci Kohlíčkoví a do kostela svatého Antonína. Později jsem začala jezdit do Přířovic, ale to už mi začali říkat, že si musím dávat pozor. Pořád jsem nechápala proč.

Když P. Kohlíček z Holešovic musel odejít a na jeho místo přišel pater Baxant a já přestala být pečovatelkou, začala jsem jezdit na mši svatou nejdříve na Žižkov a později do Strašnic. To už tam P. Marian víceméně končil.

Měla jsem ho ráda. Byl velmi laskavý a říkal mi sestřičko.

Měl rád lidi a vždycky jsme společně slavili jeho narozeniny. To se mi líbilo. Dokud byl P. Marian ve Strašnicích, hodně se zpívalo. I modlitba Páně.

P. Marian mi pomáhal s výběráním řeholní rodiny. Opravdu jsem si myslela, že mám být řeholní sestrou, ale nebyla to vůle Boží. V té době se dokončovala stavba kostela. Nikde mě nechtěli jako řeholní sestru, protože už jsem byla stará a taky jsem se proto nehodila. Nakonec jsem si na Pánu Bohu vymohla, že mě vzali na zkoušku na tři měsíce do jednoho kláštera. Pořád jsem se modlila, abych mohla alespoň na rok do kláštera, abych poznala, jaké to tam je. To už byla máma nemocná. Měla rakovinu. Říkali mi, abych ji neopouštěla, že mě potřebuje. Ale já jsem stejně odjela. Říkala jsem mámě, že už jsem stará a kdybych teď neodjela, že už by mě nikde nepřijaly. Že má ještě tátu a Honzu a jestli můžu odejít? Říkala, ať odejdu, že mě chápe, že mám jít za svým štěstím. Odjela jsem tedy do kláštera. Byla jsem tam tři měsíce a zlomila si ruku. Takže mě zatím nepropustili. Nakonec jsem tam ten rok byla. Pak zavolal táta do kláštera, že máma umírá, ať ihned přijedu. Když jsem přijela, máma ještě žila, ale byla pod morfiem. Věřila jsem, že mě slyší a vnímá, a tak jsem s ní ještě mluvila. Nebo spíš na ni a modlila se. Ráno máma zemřela. Pater Marian byl na jejím pohřbu.

■ Vzpomínka na Otce Jana Nepomuka Mariana Klenera OSB

S otcem Marianem jsem měl možnost se blíže seznámit poté, co mě oslovil tehdejší majitel firmy Stavební společnosti Kolář s.r.o., která sponzorským způsobem pomáhala farnosti zajišťovat stavební údržbu kolem kaple a fary. (Dodnes používáme jejich lešení, uskladněné na kůru, při výměně osvětlovacích reflektorů). Jsem profesí rozpočtář ve stavebnictví. Když se začínala výstavba nového kostela, byly veliké obavy o konečnou cenu stavby, tak jsem byl požádán o nezávislou kontrolu.

Z této pozice jsem se snažil Marianovi uvolnit ruce a starosti spojené s výstavbou a vyjednával vše co šlo s dodavatelem, firmou FATO, Hradec Králové. Přesto jsem od něho opakovaně slyšel: „Stejně za mnou budou chodit.“

Velké překvapení na mě čekalo v kanceláři fary. Když jsem potřeboval okopírovat nějakou listinu a Otec mi ji od kopírky přinesl, na její druhé straně se velice často nacházelo parte některého ze zesnulých farníků. Zkrátka Marian uměl šetřit!

V archivu fary jsem při hledání dokumentů narazil na prazvláštní dopis: Potvrzení pro prověřkovou komisi FMV, kde pater potvrzuje korektní a seriózní jednání při jeho osobním výslechu panem Pokorným z FMV. Dopis přikládám.

To byl otec Marian, jak jsem ho poznal a s láskou na něj často vzpomínám.

Milan Moc

ŘÍMSKOKATOLICKÝ FARNÍ ÚŘAD, Starostrašnická 10
100 00 Praha 10 - Strašnice

Prověřková komise
FMV

VAS DOPIS ZNACKY / ZE DNE

NASE ZNACKA 91/90 VYRIZUJE / LINKA

V PRAZE DNE 28.5.1990

VEC: potvrzení

Potvrzuji tímto, že pan Luděk POKORNÝ z FMV, při
jednání se mnou ohledně podpisu "Několik vět", stavby kostela
v Praze-Strašnicích, benediktinského řádu a dalších otázek,
vystupoval korektně a jednání vedl seriózně.

V účtě

P. Jan Křeslář Marian Klever OSB
a dm.

TELEFON
781 27 77

BANKOVNÍ SPOJENÍ

ICO
445 100

DALNOST

TELEGRAMY

SG 32

α

■ Moje vzpomínky na P. Mariana Klenera OSB

S otcem Marianem jsem se osobně poznal v září 1996, kdy jsem přišel do Strašnic jako 15letý začínající varhaník. Pocházím z Vinohrad a v Praze bylo v té době obecně „převaharňováno“, takže dostat se někde pravidelně k doprovázení bohoslužeb bylo dost složité. Jelikož v té době byly ve Strašnicích pouze digitální varhany, varhaníci se sem příliš nehrnuli. Bohuslav Korejs (bratranec mojí prababičky) ve všední dny hrával u Matky Boží před Týnem. Začal jsem tedy vypomáhat při pondělních bohoslužbách a nakonec zde zůstal jedenáct let. Po nějaké době k pondělkům přibýly ještě středy, to když otec Marian projevil lítost, že se moc nepotkáváme, protože později začali pondělní mše svaté sloužit kaplani.

I když jsem toho ještě moc neuměl, snašel otec Marian trpělivě moje počáteční chyby – nejen přehmaty, ale třeba i přehlédnutí a vynechání repetice v Mešních zpěvech, když byl jeden doprovod pro více písní, přičemž repetice byla jen v některých z nich. Vždy jsme se ale v takových případech loučili s úsměvem a povzbuzením, že to příště bude lepší.

Spolupráce s otcem Marianem pro mě byla velká škola – hudební i duchovní. Časté byly hlášky: „Bráško, příště budeme zpívat tu, či onu píseň, tak se to nauč.“ Když pak začaly roráty, bylo toho na týden opravdu hodně, ale později už to šlo snáze, až jsme se dopracovali do stavu, že jsem přišel přede mší svatou do sakristie, otec Marian mi podal papír a začal zpívat mně neznámou píseň, ať si ji zapisuji do not. Za chvíli se „šlo k oltáři“ a píseň se zpívala i s doprovodem. Tolik jsem se nikde jinde nenaučil a dodnes z těchto zkušeností čerpám a rád na ně vzpomínám.

V paměti mi utkvěly především tyto drobnosti:

- Otec Marián se sám aktivně zapojoval do zpěvu a bylo ho slyšet.
- Na každý den byly v deskách pečlivě připraveny rozepsány žalmy i aleluja.
- Během sv. přijímání se nezpívá, jen improvizuje, protože jsou lidé ve frontě.
- Dlouhá purifikace po svatém přijímání, kdy se přezpívaly všechny sloky.
- Staročeské roráty v adventu ze zpěvníků s nádherným rukopisem B. Korejse
- Pečlivé rozepsání rozvrhu písní na postní dobu, aby se přezpívalo všechno a liturgicky to dávalo smysl.
- Zpívaly se písně nové i staré – Mešní zpěvy, Kancionál, Rorátník (plus koledy), ale i z lístečků (zejména „Zdravas Panno, koruno všech svatých“ a píseň k sv. Josefu „K oltáři svému zveš nás, Božský Pane“, kterou jsem nikde jinde neslyšel).
- Nácvik písní s lidmi, kdy si otec Marian položil na obětní stůl přenosné varhánky a sám melodii přehrával, než se začala zpívat s doprovodem. Tomu předcházelo naše společné zpívání písně v sakristii, kdy si on sám píseň několikrát zpíval a chtěl kontrolovat, zda tam nemá chyby. Toto si pamatuji zejména z roku svatovojtěšského milénia, kdy se pak tyto písně zpívaly během návštěvy Svatého otce Jana Pavla II.

Otec Marian ale formoval i duchovně. Příkladem ukazoval, jak moc si váží svátostí a jak je důležitá liturgie. Mohlo to někdy působit pedantsky, ale když jde o službu samotnému Bohu, nelze dělat kompromisy. Zůstával přitom ale lidský a přátelský.

Vyzdvihl bych zejména:

- Jeho soustředěnost při mši svaté, někdy téměř až jakýsi vnitřní boj o každé slovo, aby bylo proneseno s plnou pozorností.
- Krásnou liturgii, ve svátek zpívanou na chorální nápěvy.

- První eucharistickou modlitbu v den světce v ní uvedeného a pečlivé vyslovení jeho jména.
- Velikou úctu k Eucharistii, uctivé zacházení i s tou nejmenší částičkou a velmi pečlivou purifikaci.
- Krátké, předem připravené kázání, kde nechybělo nic podstatné, ani nebylo nic navíc. Boží slovo hlásal citlivě, ale zároveň pravdivě a bez příkras; nebyl populist.
- Jeho velmi citlivou povahu, při níž se snadno dojal (což si na druhou stranu jakoby zakazoval, aby ho city neodváděly od pravdy a rozumu), ale která byla zároveň velmi vnímavá pro věci Boží i lidi kolem.
- Aktivní účast na modlitbě živého růžence a zpěv litaní při májových pobožnostech.
- Loučení v sakristii, které bylo často provázeno bratrským objetím, úsměvem a požehnáním na cestu (s minimalistickým gestem znamení kříže).

Když pak přišla zpráva, že otec Marian odchází ze Strašnic, byl to šok. Lidsky bychom si představovali, že budovatel kostela ve farnosti dožije a na konci života se s ním v tomto kostele farnost se vši poutou rozloučí. Otec Marian šel ale příkladem i nyní. V pokoře a poslušnosti své „životní dílo“ opouští a ve věku, kdy jiní odcházejí do důchodu, začíná od nuly novou životní etapu v Emauzích. Odměnu si nechává až do nebe.

Když jsem se v červnu 2007 ženil a odcházel ze Strašnic i z Prahy, poslal jsem oti Marianovi svatební oznámení. Odepsal mi dlouhým dopisem s krásným duchovním zamyšlením a přáním. Jeho větu: „Nikdy to nevzdávejte!“ si často připomínám a v manželství mě provází.

Na závěr ještě krátké svědectví, které mi vyprávěl můj otec. Jeden jeho kolega z práce se na konci života ocitl ve Vinohradské nemocnici, kde se ale jeho stav začal horšit a blížila se smrt. Jelikož sám neměl potomky a kolegové věděli, že je věřící, chtěli mu ještě zavolat kněze k udělení svátostí. Bylo již později večer. Otec tedy začal obvolávat pražské fary, zda by někdo umírajícího kolegu nezaopatřil. Slyšel ale odpovědi, že možná zítra odpoledne, když to vyjde... Po několika takových telefonátech zavola na faru do Strašnic. Otec Marian jen odpověděl: „Za půl hodiny tam jsem.“ Kolega druhý den zemřel zaopatřen svatými svátostmi přijatými z rukou otce Mariana...

Petr Vlasatý
varhaník ve Strašnicích v letech 1996–2007,
nyní varhaník v Klášterci nad Orlicí

■ Člověk velké víry i poslušnosti

Do Prahy 10 jsme se přistěhovali v roce 1985 a hledali jsme kostel, kde by byla nedělní mše později než v osm ráno, případně kde by ještě navíc byla vstřícná rodičům s dětmi. To vše jsme objevili ve Strašnicích, které se pak pro nás na skoro tři desetiletí staly domovskou farností. Z mnoha momentů, které se mi při vzpomínce na P. Mariana vybaví, jsou nejintenzivnější dva. Oba mají souvislost s jeho pevnou vírou.

Nejprve jeho oddanost myšlence, že ve Strašnicích bude stát nový kostel. Když jsem poprvé v přímlovkách ještě před pádem totality slyšela „za uskutečnění stavby nového kostela“, myslela jsem si, že jsem se snad přeslechla. Pak už jsem pochopila, že to tak P. Marian prostě má – a pokaždé jsem oddrmolila „prosíme Tě, vyslyš nás“, ale v duchu jsem si myslela své. A jak to nakonec dopadlo, to už všichni víme...

Podobný byl i zážitek s katolickou peticí Augustina Navrátila v roce 1988. Podepisovali jsme ji v předsíni tehdejší strašnické kaple, kam ji P. Marian položil s takovou samozřejmostí, že ani nešlo udělat nic jiného. A to si někteří určitě ještě pamatujete, že si tehdy člověk docela rozmyšlel, než do něčeho takového šel. Jenže tehdy už to takhle od kněží očekával pan kardinál Tomášek – a P. Marian byl dobrým knězem jeho diecéze.

Díky!

Jana Vachulová, Hostivař

■ Ora, labora et canta: Hudební vzpomínka na otce Mariana

Pamětníci všech věkových kategorií a vyznavači různých hudebních stylů jistě rádi vzpomínají na kladný vztah otce Mariana k hudbě. Hudba k jeho mším svatým neodmyslitelně patřila – a bylo vlastně lhostejné, zda se chrámem nesou varhany a klasika, nebo moderní rytmické písně s kytarou při dětských bohoslužbách. Nebyl jen pasivním posluchačem; hudbu prožíval a často se k ní aktivně a s radostí přidával svým zpěvem.

Otec Marian jako benediktin působící mimo klášter své řádové heslo „Ora et labora“ (Modli se a pracuj) nezapřel. Jak trefně zmínil při zádušní mši jeho někdejší varhaník a budoucí arcibiskup Stanislav: Otec Mariana jste v podstatě nemohli potkat jinak, než že buď na něčem pracoval, nebo se modlil. Tato harmonie práce a modlitby se projevovala i u oltáře. Pokud by se v pražské arcidiecézi konala soutěž o nejpečlivěji vyleštěné liturgické nádobí, naše farnost by bezpochyby vyhrála. Jeho důkladná očista kalicha a patény po svatém přijímání byla proslulá. Jako zakladatelka tehdejšího kytarového uskupení jsem však v tomto „labora“ brzy pochopila hluboký smysl pro „ora“. Čím déle otec nádobí leštil, tím více prostoru jsme měli pro hudbu. Otec Marian tyto chvíle záměrně prodlužoval právě pro hudbu samotnou – aby píseň mohla v klidu doznít a on se mohl svým hlasem ještě na chvíli přidat. Snad proto, že jak se říká, kdo zpívá, dvakrát se modlí.

Měl hudbu prostě rád a na svaté přijímání jsme museli mít vždy nachystanou zásobu písní. O Velikonocích byla jeho obzvláště oblíbenou „Šly z rána ke hrobu“. Trval na tom, aby byla zahrána poctivě až do samého konce – tedy všech šest slok. Pro nás zpěváky to nebyla jen dlouhá píseň, ale silný epický příběh, který otec Marian nechtěl nechat nedořečený.

Blízký mu byl i italský jazyk, a tak nás nejednou poučil, jak správně vyslovovat slova v písni „Laudato sii“ – kladl nám na srdce ono dlouhé „sí“. Takže, milí pamětníci, až si ji někdy budete zpívat, nezapomeňte na správnou délku, ať vás otec Marian nemusí shůry s úsměvem opravovat.

Jeho duchovní i hudební odkaz žije dál. Je krásným a povzbudivým symbolem, že z někdejšího ministranta a varhaníka Stanislava, kterého otec Marian kdysi formoval, je dnes pastýř, který se i v nejvyšší službě těší, až si zahraje na varhany v katedrále sv. Víta. Kruh se uzavírá, ale vděčnost za všechny ty „vyleštěné“ minuty pro modlitbu písní v nás zůstává.

Klára A. Mocová

(autorka textu v roce 1996 založila hudební skupinu KAAOKAZHATIA)

■ ■ ■ PROGRAM BOHOSLUŽEB O VELIKONOCÍCH 2026

Neděle	29. 3.	Květná neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Čtvrtek	2. 4.	Zelený čtvrtek	18.00 mše svatá adorace v Getsemanské zahradě do 24.00
Pátek	3. 4.	Velký pátek	od 9.00 adorace v Getsemanské zahradě 15.00 modlitba křížové cesty v kostele 18.00 obřady Velkého pátku
Sobota	4. 4.	Bílá sobota	9.00 – 17.00 adorace u Božího hrobu 20.00 Velikonoční vigilie
Neděle	5. 4.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Pondělí	6. 4.	Pondělí velikonoční	9.00, 18.00

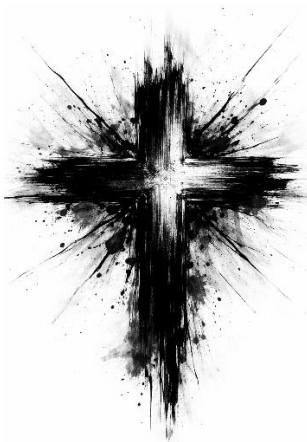
Možnost svátosti smíření před Velikonocemi

Pátek	27. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Sobota	28. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00

Po domluvě je možný i jiný čas. Je velmi dobré využít možnosti svátosti smíření přede mší svatou během celé Postní doby. Mělo by být v zájmu každého, aby ve Svatém týdnu (po Květné neděli) byl už vyzpovídán a připravený slavit Velikonoce s čistým srdcem.

Věnujte, prosím, pozornost rozpisu velikonočních bohoslužeb a také rozšířené možnosti přijmout svátost smíření před Velikonocemi. Samozřejmě se zpovídá i běžně hodinu před mší svatou, nebo i jindy podle dohody. Rádi také navštívíme vaše nemocné u vás doma. Stačí požádat a domluvit se na návštěvě.

Váš Otec Karel

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI NA ŠKOLNÍ ROK 2025/2026

Bohoslužby v našem kostele	pondělí–pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30*, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření, osobní rozhovor s knězem	půl hodiny přede mší sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace	každý pátek po mši svaté	
	třetí pátek v měsíci se zpěvy z Taizé	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00 (od října)
Příprava dospělých na křest	v pondělí po mši sv.	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči.	
Příprava na biřmování dospělých	v pondělí po mši sv.	
Příprava na biřmování náctiletých	ve čtvrtek po mši sv.	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem; je nutné včas dojednat	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní knihovna půjčuje	1. středa v měsíci	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KALOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.00	
Dětská schola (Malá Kalča)	zkoušky po domluvě s vedoucí skupinky	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	středa od 9.30 do 12.00	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 10	
Vycházky seniorů	4. úterý v měsíci dle dohody	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.00	
Úklid kostela	pondělí od 12.00	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. Zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

*Nedělní mše svatá pro děti v 10.30 se nekoná v době letních prázdnin.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Modlitba za P. Mariana

*Bože, Otče milosrdenství,
děkujeme Ti za život a službu našeho faráře
P. Jana Nepomuka Mariana Klenera,
za jeho víru, vytrvalost, laskavost
a za věrnou práci pro naši farnost.*

*Děkujeme za každou mši svatou, kterou slavil,
za každé slovo povzbuzení, za svátosti, které uděloval,
za modlitby, které přinášel za své farníky,
za jeho lásku k liturgii, zpěvu a kráse Božího domu.*

*Prosíme Tě, přijmi ho do svého království,
odpuť mu vše, co bylo lidsky slabé,
a odměň ho za vše, co konal z lásky k Tobě.*

*Dej, ať se jednou setkáme v radosti věčného života,
kde už není bolest ani loučení,
ale jen pokoj, světlo a zpěv chvály.*

*Pane, dej mu věčný odpočinek
a světlo věčné ať mu svítí.
Ať odpočívá v pokoji. Amen.*

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha – Strašnice
Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10
tel.: 274 782 480 e-mail: k.koci@gmx.com
www.farnoststrasnice.cz zpravodaj@farnoststrasnice.cz